

De ziua lor de naștere, copiii primesc în dar soldăței din plumb, păpuși de cârpă, jocuri colorate și poate, dacă au fost foarte cuminti, chiar și o bicicletă. Dar când Leo a împlinit nouă ani, bunicul i-a dăruit nici mai mult, nici mai puțin decât un far vechi și decolorat.

- Uite, Leo! Pare o rândunică! Este o pasăre care ne amintește că orice lucru căruia îi ducem dorul din tot sufletul revine întotdeauna, așa cum se întorc rândunelele primăvara, a spus bătrânul în timp ce făcea să se miște aripile umbrei cu mâinile sale.

Leo îl privea cu coada ochiului, fără să înțeleagă prea bine ce făcea, dar, văzându-l atât de entuziasmat, nu voia nici măcar să deschidă gura. Apoi, bunicul a început să stingă și să aprindă lumina farului cu o mișcare ritmică. Mai întâi, trei lumini scurte, apoi una scurtă și două lungi... Și, în timp ce făcea asta, își fuma liniștit pipa și zâmbea neîncetat.

- Faci asta în fiecare noapte, bunicule? a întrebat copilul mirat.

- Da. Vin aici după ce apune soarele, ca să ajut persoanele rătăcite care au nevoie de o vorbă de alinare, de puțină speranță sau, poate, doar de o poveste frumoasă pentru a găsi drumul care ne conduce din noapte spre dimineată.

- Precum filmul pe care l-ai proiectat cu fumul pipei tale, a sărit micuțul.

- Exact, Leo, precum filmul acela, a răspuns bunicul, după care s-a întors pentru a arunca o ultimă privire spre ceea ce, cândva, fusese farul său.

Au pornit împreună înapoi, în tăcere, pe
drumul care ducea în sat.

Ajunghând la casa băiatului, bunicul și-a
luat rămas-bun de la el cu o îmbrățișare
ce mirosea a sare și a tutun, amintindu-i
că, începând din noaptea trecută, lui Leo
îi revenea misiunea de a aprinde lumina
și de a spune mici povești.

Apoi, încetisor, și-a scos șapca de
marinar și a așezat-o pe capul
nepotului său.

